

Velká Británie obsadila Egypt v roce 1882 primárně ze strategických a obranných důvodů (cesta do Indie); obchodní a finanční zájmy se jevily jako druhotné. Od počátku britská vláda opakovaně tvrdila, že vojáci odejdou, jakmile bude nastolen pořádek a obnovena autorita chedíva. Do vypuknutí první světové války zopakovala vláda Jejího Veličenstva toto tvrzení více než šedesátkrát. V letech 1882-1914 nebyl Egypt de iure ani kolonií a ani protektorátem, de facto ho však řídil britský generální konzul v Káhiře koloniálním způsobem; chedív byl jen formální hlavou státu.

Během následujících dekád uskutečnili Britové ekonomické, politické a administrativní reformy. Modernizace zavlažovacího systému znamenala největší úspěch. V 90. letech zapříčinila reorganizace egyptské správy vzestup nacionalistického hnutí, jež v roce 1906 vyvrcholilo tzv. dinšawájským incidentem, který přinutil odejít z Egypta prokonzula lorda Cromera.

Súdán vždy výrazně ovlivňoval egyptské události. V roce 1885 se podařilo Mahdímu a jeho stoupencům dobýt Chartúm a zbytek súdánského teritoria. O třináct let později porazila britsko-egyptská armáda v bitvě u Ummdurmánů mahdisty a opětovně spojila obě země. V lednu 1899 se Súdán oficiálně stal britsko-egyptským kondominiem. V září 1898 vypukl britsko-francouzský spor o Fašodu, ležící na horním Nilu. Francouze, kteří vznesli nárok na toto území, přinutila odejít až hrozba války s Velkou Británií.

Egypt pod britským patronátem v letech 1882-1899 představuje významné období afrických koloniálních dějin. Bitva u Ummdurmánů a Fašodská krize „přitáhly“ pozornost pozdně viktoriánské společnosti k Súdánu. (...)